

mikkenden Cupido, en over de albasten bank, waar een wanhopige vader en een wanhopige dochter zoo juist elkaar hadden gebiecht, en alle dingen worden kleiner en verliezen hun fantasie, onder de onmetelijke, alles overstroomende verveling van dit hol geluid, de tuin wordt een kleine stadstuin en over het pad komt mevrouw van Rupelmonde, geboren barones van Gendringen, zwart, koel en onbewogen naar haar echtgenoot en haar dochter, en zij zegt met haar neus-stem, dat de auto voorstaat en dat zij Willem van Rupelmonde als geleider verwacht. —

IV

Voor het secretaris-huis aan de Oude Haven wacht bewegingsloos, met zijn onbewegelijken chauffeur aan het rad, een reuzengroote, rood gelakte Hispano-Suiza. Het is een eenzaam pronkstuk van het moderne leven op het antieke plein, een schreeuwende roode vlek tusschen de stemmige grijsheid der gevelen. Van alle kanten heeft hij bekijks, altijd opnieuw, hoewel ieder hem kent. Uit de stegen en straatjes, die uit de Oude Haven monden, komen de kleine klompen geklotst en de gehuifde deerntjes staan er arm in arm naar te gluren, terwijl de pofbroek-jongetjes met hun buik op den grond liggen om hem van onderen te bekijken.

Dan wijkt opeens alles terug. De rijk-gebeeldhouwde deur van het secretaris-huis gaat open, en trotsch en lang, met den kleinen levendigen secretaris achter zich, komt mevrouw van het bordes. De chauffeur is afgestegen, houdt het portier open, salueert. —

Mevrouw zit aanstonds kaarsrecht in den open wagen. — Meer moeite heeft hoewel hij leniger is, van Rupelmonde. Want het eischt beleid, een plaats te vinden voor den gezelschap, die altijd mee moet, de wandelstaf met den ivoor-witten knop. — Terwijl de wagen aanzet, gaan alle petten af en er is tijd genoeg voor den secretaris om alle groeten zwierig te beantwoorden met een zwaai van zijn flambard, want de wagen neemt maar een heel klein gangetje. Door alle nauwere straatjes en onder de poorten van het brokkelige stadje, manoeuvreert de veel te groote wagen, die op 90 KM per uur gebouwd is, met een wandelvaartje heen, maar geen der gemeentenaren, die achter hun horretjes van het evenement genieten, geen der mede-notabelen, die over het Burchtplein wandelen naar de societeit, en die even stil blijven staan om hun groet te brengen aan het buitengemeen geachte echtpaar, ontgaat het schouwspel van dit anachronisme, een moderne auto, die in haar bezetting en in haar beweging, zich gedraagt als een statie-karos.

Dan is het mevrouw van Rupelmonde, die na den omrit, die den tijd vergde van een wandeling, bij mevrouw van Cauwenhove de Chauffepied. De jonge, blonde burgemeestersvrouw en de lange burgemeester, die op